

Nr 239.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön **m. fl.**, *angående ändring av gällande bestämmelser om älgskadefonden.*

Genom beslut vid 1931 års riksdag inrättades den s. k. älgskadefonden, vars ändamål är, att genom uttagande av vissa avgifter för under tillåten jakttid fällda älgar, hålla medel tillgängliga för reglering av älgskada, som av älg förorsakas å växande gröda m. m.

Bland ledamöterna i riksdagen förefanns emellertid delade meningar angående nyttan i de antagna bestämmelserna, och alldeles särskilt gjordes starka erinringar emot förslaget av representanter från området norr om Dalälven, detta emedan det kunde befaras att verkningarna skulle bli mindre goda för dessa delar av landet. Efter att de bestämmelser angående jakt efter älg, varom här är fråga, nu under några års tid prövats, kan det klart och tydligt påvisas, att den uppfattning, som kom till uttryck från minoritetens sida år 1931, var riktig. Det torde icke vara nödvändigt att ånyo redogöra härför, med hänsyn till att i de motioner, som väckts vid varje riksdag sedan bestämmelserna antogs, motionärerna utförligt klargjort detta. Vi vilja här nöja oss med att ännu en gång understryka, att vi icke kunna anse det vara riktigt och rättvist, att uttaxering av medel skall ske inom vissa län, för ersättning av viss skadegörelse, som huvudsakligen uppkommer inom andra län.

En ändring i gällande förordning om älgskadefonden är sålunda nödvändig vidtaga och bör ändringen enligt vår mening innefatta, att avgifterna för inom ett län fällda älgar inlevereras till vederbörande länsstyrelse, som bör äga rätt disponera medlen för reglering av älgskada samt jaktvårdsändamål inom det egna länet. På så sätt vinnes den fördelen, att medlen komma till största möjliga nytta. En anordning av det slag vi förorda, synes vara ändamålsenlig och förnuftig, inte minst med tanke på de olika behov som äro tillfinnandes inom olika län. Den nuvarande ordningen med en älgskadefond för hela riket synes också medföra misshushållning med de inlevererade medlen, ty det torde ligga i sakens natur, att man inom varje län finner det angeläget göra så stort hål i fonden till sin egen fördel, som överhuvud taget är möjligt. Uppenbarligen kommer också konkurrensen om fondmedlen att medföra sådana verkningar, att man ganska snart torde befinna sig i det läget, att de icke räcka till för reglering i sin helhet av älgskadorna, vilket är något som motståndarna trots sig kunna förhindra genom att envist avvisa varje förslag till ändring i de år 1931 antagna bestämmelserna. Att döma av utvecklingen under de två senaste åren, förefaller en situation av det slaget icke vara alltför långt avlägsen.

Vid behandlingen av frågan vid 1934 års riksdag framhöll jordbruksministern, att utredningen avseende ny jaktlagstiftning hade fortskridit så långt,

att förslag vore att förväntas bliva av Kungl. Maj:t framlagt till riksdagen innevarande år. Statsrådet ansåg, att man borde avvakta detta förslags framläggande innan ändring vidtoges i fråga om vad som är stadgat angående älgskadefonden. Nu har emellertid en omständighet inträffat, som möjligen torde komma att verka fördröjande på ärendet, när den person, vilken i första hand omhänderhaft utredningsarbetet, avlidit innan utredningen hunnit slutföras. Det skulle sålunda icke förvåna, om det väntade förslaget till reformerad jaktlagstiftning därigenom blivit bordlagt ytterligare ett år.

Men även om utredningen vore slutförd och förslag från Kungl. Maj:t kunde förväntas i år, så finnes det ingen garanti för, att däri kommer att innefattas någon ändring i gällande förordning om älgskadefonden. Det torde finnas välgrundad anledning till ett sådant antagande, med tanke på att utredningen om jaktlagstiftningen tillkommit under samma år som älgskadefonden inrättades.

På grund härav förefaller det vara angeläget, att motion ånyo framläggas, för att därmed giva riksdagen möjlighet att vidtaga de ändringar i förevarande hänseende som äro av behovet synnerligen påkallade och som avse inrättande av länsfonder i stället för en för hela landet gällande älgskadefond.

I anslutning härtill tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i förordningen av den 18 juli 1931 med vissa bestämmelser angående jakt efter älg, samt allmänna bestämmelser för bidrag ur älgskadefonden, att uttagna avgifter för fällda älgar sammanföras till fonder för varje län, varvid iakttages att de inom särskilt län influtna avgifterna helt disponeras av sådant län och att bidrag ur länsfond må utgå till reglering av älgskada samt jaktvårdande åtgärder.

Stockholm den 22 januari 1935.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Nils Olsson
i Rödingsberg.

A. Olsson
i Mora.

Ernst Aronson.

Johan Johansson,
Tväråselet.

Emil Andersson.
Prästbol.

Ludwig Brännström.

O. W. Lövgren.

P. Persson,
Trången.

P. L. Persson,
Undersvik.

Jones Erik Andersson
i Ovanmyra.

Lars Jonsson
i Haverö.